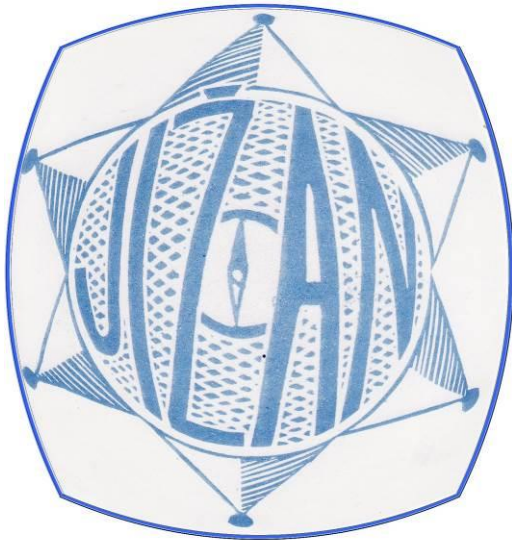

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN
www.jizan.wbs.cz

JIŽAN

Webový občasník T.O. Satan

www.jozinsatan.wbs.cz

www.jizan.wbs.cz

č.49 Listopad 2015

AHOJ, KAMARÁDI !

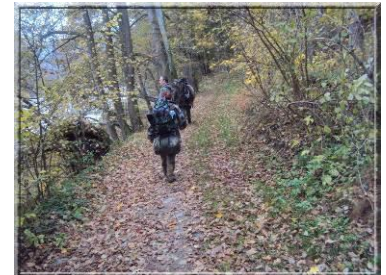
Rok se nám přehoupnul do poslední čtvrtiny a jistě jste si všimli, že už tu nějaký čas máme podzim. Obloha zešedla, má barvu větru a prohání se po ní mraky – stále stejný a přitom pokaždý jiný. Hustý mlhy zahalují krajinu a všechno se halí do podivného ticha, který se málokdo snaží porušit. Vítr nepříjemně studí na zpocenených zádech a i ta příroda si oblékla rezavý podzimní maskáč. Závěje spadaneho listí připomínají, že nastal i jejich čas. Všechno se chystá na zimní spánek. Dny prozářené babím létem jsou ty tam a ani ty poslední z nich nás většinou nedokážou vyléčit z nepříjemnějších představ plnějších podzimních plískanic a mlh...

Víš, to listopad, lásku nemá rád... začíná refrén jedné tklivé folkové písně. Pohlédnete-li z okna ven, vidíte zamračené nebe, uplakané počasí a občany s depresemi a neurózami, ne-li něčím horším a možná si říkáte: „To víš, listopad...“ Snažme se náladě tohoto ročního období nepodléhat víc, než je bezpodmínečně nutný. Víme, právě optimisticky tenhle úvodník nevyznívá, ale to víte – listopad...

Podzim už definitivně převzal vládu nad přírodou. O to víc se ale v tichu a klidu osad vychutnává ten lesní grog, případně „čundrej“, což je obdobná pochutina vařená budějckým vandrákama. A tak přibalíme do bágelů pláštěnky a ponča a burá ven a broukejte si k tomu třeba tu tom, jak „*jdete známým údolím, tak jako v časech zašlých slávy...*“

Způsoby, jak čelit podzimním stressovům, situacím jsou různé. Někdo zaleze pod peřinu, jiný si vezme neschopenku, ale vyjít si ven, to je stejně asi to nejlepší, co můžete udělat. Tam vás všechno naladí na optimističtější strunu.... A proto v tebe příroda taky tolik věříme. Zlý i dobrý přichází i odchází. Tak s ideálama se často loučíme. Jen ty zůstáváš naší jistotou ve všech ročních obdobích. Věrná trampským srdcím, tak jako ony tobě. Útěchou trampského národa, kterej je víc posmívanej než váženej, ale díky tobě překonává všechny nesnáze. Se svejma starostma i strastěma se uchylujou do tvýho lůna, pro tvou krásu i svobodu, pro kterou je krásný žít. A tak vzhůru na tramp,... na čundr..., na vandr, na trek...ať už tomu říká kdo chce jak chce, do *krajiny bez dálnic a magistrál*. A lhostejno kam! Každý přece má svůj

kraj, o kterém se nám zdají sny. Krajinu, která si ty sny přímo vynucuje. A když jí pak procházíte, objevujete další a další nepoznaný zákoutí. Máte jí zmapovanou a vytištěnou ve svých snech. Teprve pak pochopíte slova indiána z Amazonie, protestujícího proti kácení deštných pralesů: „KDYŽ NÁM VEZMETE NAŠE LESY, VEZMETE NÁM NAŠE

SNY!“ A sny, sny ty máme každé. Sny o nových hledáních, sny o přátelství, sny o poznání a nádherném toulání. I když možná, že včera jsme měli víc iluzí, než budeme mít zejtra. Protože ten dnešní tramping už je taky víc ovlivněnej technikou, pozitivním i negativním pokrokem a v mnoha případech bohužel i špatnými lidskými vztahy. A možná, že i právě to leckoho vyhání do přírody, mezi lidi stejně toužícíma po čistotě citů,

vzájemný důvěře a hřejivým stisku palce.

A od toho je tady i Jižan, kterej už si taky navlíknul podzimní kabát. A tak máte před sebou čas strávenej se „stejně postiženejma“ kamarádama. A až na kempu zavoní les lhostejno už jestli gulášem nebo jen

pytlíkovejma polívkama, třeba do bude právě ten čas, kdy si zalistujete v jeho přetištěnejch stránkách. A snad si v něm každé najde svý oblíbený téma. A jestli bude třeba právě správně podzimně pršet? Nu, aspoň bude víc času na čtení.

Tak už konečně nazujte svý toulavý botky a pryč z šedi běžnýho života, ze stínu paneláků do zeleně. Za město, do skutečný přírody, kde se nemusíte mačkat v davu lidí. Protože ať si říká kdo chce co chce (byž třeba s námi „bezd'áci“ nebudou souhlasit), příroda je to nejlešší místo k bydlení. Du šumavskéjch lesů už se vrátili vlci.... proč ne my?

A neztrácejte nervy... Do vánoc zbejvá ještě spousta dní!

Ahoj, redakce.

JEDNOU MI FOTR POVÍDÁ...

...jak hrozně miluje ty vzdechy nad koncem trampingu. Jak už dnešní mládež nic nezajímá, že už není tramping jako dřív, že to není ono a že tramping s jeho generací končí. Dřív že prý na sebe stačilo vzít vojenskou blůzu s „jehličím“, na hlavu klobouk, na záda hodit usku a jít na nádraží. A tam už tě neznámí trampové vítali, zalamovali palec a hned s sebou táhli na vandr. To byla zlatá éra. O jídlo nebyla starost, stačilo mít lžiči a všichni se ochotně se svými zásobami s tebou podělili. A prachy? Když jsi neměl na pivo, tak ho všichni rádi objednali a nádvkem přidali prcka. Cigarety byly na stole k dispozici všem, kdož si chtěli zapálit. Lístek byl společný pro všechny trampy v hospodě a nikdy se nestalo, že by prachy na zaplacení chyběly. Právě naopak, přebývaly. Když přišla nějaká neznámá parta na kemp, tak je všichni srdečně přivítali a pohostili. Kemp, včetně boudy, je vám kamarádi

k dispozici, jezděte sem jak se vám zlíbí a vemte s sebou další kamarády a kamarády kamarádů...

Tehdy se prý nestalo, aby se něco ztratilo. Bágl sis mohl nechat kdekoliv na campu, v hospodě v předsíni nebo v hromadě před ní. A vždycky tě někdo půlkou deky skryl. Když byly někde policejní kontroly, tak jsme jim buď dali přes hubu nebo utekli. Případně oboje.

No, ono to asi všechno nebude tak docela pravda. To by na vandr museli jezdit sami Mirkové Dušínové. Dneska však bývá bohužel i trend, že když se řekne „tramská akce“, lidi už si kladou rovnítko ožiračka. A nikdo nevěří, že bývaly časy, že se na akcích vyhlašovala prohibice a všichni se dobře bavili i tak.. Ale to asi byly doby, kdy ještě ve Vltavě žili trilobiti. Ono to spíš bude tak, že trampové vždycky byli pivní společnost – to už psal Bob Hurikán... a od začátku trampingu bychom našli stovky, možná tisíce tramských hospod – „trempoven“, které se nesmazatelně zapsaly do tramské historie. Některé z těch legendárních fungují dodnes, jiné v pozdějších dobách z nejrůznějších důvodů zanikly. Nové hospody jsou od trampů ale zase objevovány a některé dokonce znovuobjevovány. Nedá se spočítat, kolik generací se už v nich osvěžovalo. Ovšem alkohol v přírodě a u ohně s kytarou, by vám neměl přerůst přes hlavu.

QUALETAKVA

KOULÍ, SVĚT SI KOULÍ

Tak nějak by mohla znít parafráze známé písničky od Copáků. A podobně jsme si to zpívali i poslední srpnovej víkend, kterej probíhal ve znamení loučení s prázdninama. Na

Yukonu tenkrát probíhala oslava k jejich 60 výročí, ohně hořely třeba i na Zlatém sokolu a mnohde jinde... tropického počasí na konci měsíce zrní využila i T.O.Zlatá lebka k uspořádání tramského sportovního kamarádkyho dne. A tentokrát na zcela netradičním místě. Její osadní kemp pro tentokrát osaměl (i když někteří z kamarádů neodolali a

vyrazili se tam podívat páč to nebylo daleko), ale jinak se celá akce odehrávala o něco výše proti proudu Malše, v areálu LDT Eskulap, kterej byl lebkounskému šerifovi Lomákovi danej k dispozici. Snad se může zdát, že jsme zpohodlněli, ale když už se jednou ta příležitost naskytl, bylo by škoda jí nevyužít... a prostor i dění podřídít našim zvykům. Tuláci se sem sjížděli už od pátku a tak ladění kytar i hrdel probíhalo už tento večír... a mnozí neváhali a vedro posledního prádninovýho víkendu využili k pořádným čvachtandám. Mluvící řeka se svou chladnou a čistou vodou s písčítým dnem jim k tomu poskytla všechno potřebný. No a v sobotu to vypuklo. Jasný je, že zlatým hřebem dne se stal kuželkářskej turnaj trojic, ale soutěžilo se i ve střelbě z luku, praku, hodu sekerou, kamarádi z Naděje předváděli, jak složitý je zavazovat si kanadky za pomoci kombinaček.

Toulavej Lád'a opět dokázal, že bysme k titulu krajského šerifa měli zvolit i krajského kuchaře, na kterejžto post by byl nejžhavějším aspirantem. Jeho guláše jsou fakt na metál!

Sešla se nás tu necelá stovka a je fakt škoda, že převažovali spš kamarádi ze západních Čech (předvedli i práci s lasem) a chceme věřit tomu, že důvodem bylo to Yukonský výročí. Večír bylo sice škoda, že stále panoval ten (opodstatněnej) zákaz rozdělávání ohňů, ale přece jen jsme si udělali aspoň takovej menší a smáčkli se k němu. A vůbec nevadilo, že vše bylo prosto formalit. A za rok jsme tu prej vítány zase. Tak uvidíme...

Jožin

MEDENICE ZASE PO PAUZE

O druhém záříjovém, dokonce slunečném víkendu, se opětně v režii Šípovců konala po tříleté pauze slezina U tety Marion na Medenici. Tentokrát však pouze v komorním uskupení, ale i tak to byly dny a noci plné muziky a rozhovorů.

S potěšením musím konstatovat, že mezi přítomnými nechyběl tábořský tramp Baghíra, který v příštím roce oslaví už 93. narozeniny, a také řádka kamarádů, žijících mimo republiku. Nemohl se sice dostavit chicagský šerif Eda Vedral, který vlastně tuto dlouhodobou tradici založil, ale poslal generační zastoupení v osobě své dcery Dany. Došlo i na nezbytný telefonát přes moře po sobotním, písničkou doprovázeném západu slunce a tradiční noční a jedinečný guláš. U ohně se střídaly osvědčené formace, dua i

solisté – jako vokálově stále skvělá Modrá kotva, na duo zredukované EKG-M, osvědčená dua Šakal – Kukačka a nestárnoucí Blanice, Honza Kryl se svými i Karlovými písničkami a přizvukovali i mnozí další, jako třeba obětaví Stráníci.

Honza Kryl byl navíc i hlavní osobou v dokumentu, jehož část zde natáčela soukromá filmová společnost. Snímek bude zaměřený na téma, jak se emigrace členů rodiny v totalitním režimu promítala do životů těch, kteří zůstali. Samozřejmě se ani tenhle film neobejde bez Honzových písniček a kytary.

Hanka

FOTOGALERIE

5. září 2015 se na tradičním místě v Podivickém lomu konal potlach T.O. Skaláci. Samozřejmě s hojnou účastí. Fotografie použity z osadních pramenů.

TRAMPSKÝ ŠIRÁK PO TŘINÁCTÉ

I když Trampský širák, který se koná na Hanesově mlýně u Štoků na Vysočině, není tak známý jako třeba Porta, na nedostatek návštěvníků si rozhodně nemůže naříkat. Letošní Širák se odehrával jako obvykle v součinnosti s rádiem Samson o prvním zářijovém víkendu a byl v pořadí už třináctý, pokud počítám i

zkušební nultý ročník. Myslím, že hlavní zásluhu na vzniku této dobře našlápnuté tradice má Pavel Sampaj Solar, ovšem ani on by to bez armády pomocných rukou nezvládl. Pochvalu zaslouží jak veškerá organizace, tak připravené příjezdové cesty, místa pro parkování, stanování, včetně asi dvou desítek budek toi-toi a

nádrží s vodou na umytí rukou. A fajn je i tamější prostředí s hradbou okolního lesa s nenápadnými předělovými maskovacími sítěmi.

V pátečním odpoledním koncertu, který trval do půlnoci, vystoupili omlazení *Poutníci* s Jirkou Karasem Polou, formace *Pozdní sběr*, oblíbený *Vlasta Redl*, *Samson*, který mimo jiné tento šestihodinový koncert také moderoval, dále *Žalman* se svým *Spolem*, skupina *Aple* a večer uzavřel živelný *Cop* s pohodovým Míšou Leichtem.

Sobotu předznamenal slunečné dopoledne, po němž přesně v poledne odstartoval Zdeněk Schwager dvanáctihodinový hudební maraton uvedením prvního vystupujícího – kapely *Semtex*. Následovalo duo *Romantika* z Trnavy, nestárnoící *Javory* s Ulrychovci, vítěz letošní Porty *Trapas*, nezklamal ani *Pacifik* s Tonym Linhartem. Mimo výčet musím ocenit odvahu českobudějovické písničkářky *Aděly Jonášové*, dcery Pavlínky Jíšové, která nastoupila před několikatisícové publikum sama, jen s kytarou. Stejně tak si zasloužili obdiv dvojníci Michala Tučného, vybraní z publika, kteří bez doprovodu a bez přípravy zazpívali na mikrofon zvolenou písničku této countryové hvězdy. Po nich symbolicky vystoupila plzeňská formace *Michal Tučný Revival*. Škoda jen, že se nepodařilo získat taky Anku Chřestýš, která ve stejném víkendu vystupovala někde poblíž.

Jak se blížila šestá hodina, houstly řady publika, které narostlo téměř na dvojnásobek. V tomto čase byl totiž na programu *Karel Gott*. Všichni – od účinkujících po diváky byli na jeho vystoupení zvědaví a mnozí si neodpustili zavtipkování na účet „božského Káji.“ Taký jsem patřila mezi ty pochybující, ale musím přiznat, že to zvládl skvěle. Hned v úvodu se přihlásil k trampingu a prozradil, že také jezdil na potlachy a s kytarou se snažil dělat dojem na holky. Dokonce uvedl, že se tehdy

chtěl jmenovat Wabi a mimo jiné řekl, že by ocenil klasické „umí,“ pokud se nám bude písnička líbit. Byl bezprostřední, vtipný, pohotový. A šest a půl tisíce diváků to v závěru

ocenilo potleskem vestoje. Po jeho produkci se však publikum opět smršlo asi tak na polovinu.

Přístav, nastupující po Gottovi, to rozhodně neměl lehké. Ale následující *Nezmaři* už opětně přitáhli plnou pozornost diváků a nesporné oživení na pódiu přinesl i jejich host – *Standa Kahuda mladší* se svým osobitým svérázným písničkovým a básničkovým humorem. Po písničkáři *Michalu Willym Sedláčkovi* a flétnistce *Evě Trnkové* nastoupil osvědčený *Hop Trop* a zájem přitáhl i odpichový *Grosband*. Závěr patřil jubilujícím *Rangers – Plavcům*, kteří ve formaci s Mirkem Řihoškem slaví letos padesáté výročí od vzniku kapely. Ale úplně závěrečnou tečkou byl oheň, zapálený v areálu, při němž se diváci zahřáli a mohli si i zazpívat.

Hanka

MINIFEJETONEK O KLAVÍRU...

Když se loni objevil na pražském Wilsonově nádraží klavír, u něhož se střídali pianisti různých věkových kategorií, docela jsem Pražanům záviděla. Tím spíš, že se později vyskytla stejná klavírová výzva i v některých pražských ulicích a centru. Proto moje dušička zaplesala, jakmile jsem zaregistrovala klavír i u východu z haly českobudějovického nádraží. Seděl u něho mladík v tílku a šortkách a preludoval... V mistrovsky zvládnutých hudebních pasážích jsem neomylně identifikovala skladby Beatles. Zastavila jsem se u klavíru, stejně jako hrozen dalších posluchačů, a nechala se unášet hudbou. Vtom přistoupila k mladíkovi perfektně upravená starší dáma, postavila se těsně za něj a začala s ním hrát čtyřručně. Neudržela jsem se a začala nadšeně tleskat. Paní se stříbrofialovými vlasy se na mne ohlédla, sjela pohledem mou zelenou trampskou výstroj, něco pošeptala spoluhráči a už se halou nesla vzletná, bohatě rozvinutá melodie. Teprve po chvíli jsem v ní rozeznala motiv písničky *Až ztichnou bílé skály...*

H. H.

NĚKOLIK POSTŘEHŮ...

... ZOPÁR ZÁBEROV

Parta kamarádů z Brna, kteří po 4 roky obětavě a aktivně pomáhali Trampskému muzeu v Horním Jelení na akcích v Čechách, na Moravě i na Slovensku, se letos dostala do situace, kdy se začaly více prohlubovat

vázejmné neshody s vedením muzea, které k 1.7. 2015 spolupráci ukončilo. Proto brněnská skupina založila od 1.8. tr „Expozici trampingu“ a chce na různých trampských akcích vystavovat nejen bývalé časy trampingu, ale hlavně současné dění a akce mezi trampy a tím je propagovat a podporovat.

Přijeli jsme se tedy prezentovat na tento potlach hlavně s našimi novými panely, připravovanými v krátké době před i v době konání 22. ČS potlachu s tím, aby se daly vystavit venku za každého počasí a přitom měly svoji vypovídající a kvalitativní hodnotu. Že se to kamarádům líbilo svědčí značné množství zápisů v naší nové kronice, ale i účast v soutěži „Naučná stezka.“ Formou otázek z trampské historie na ně kamarádi odpovídali na lístečích, správné odpovědi pak nacházeli na panelech. Vylosovaní jedinci byli oceněni zajímavými cenami. V našem stánku si mohli kamarádi také koupit sešitky Trampské kuchařky a Trampských vtipů, některá čísla trampského časopisu Oslavské boudy a knihu kamarádky Mývaly z kanadského Dawsonu na Yukonu o jejím životě v drsné krajině. Byla vystavena jedinečná kronika Old pardů brněnských osad a Old Boysu a všechna čísla brněnského časopisu Brněnský kurýr od jeho vzniku v r. 1993 do r. 2002. také byl k nahlédnutí původní cyklostilovaný výtisk Historie brněnského trampingu zr. 1969 nazvaný Z dymu táboráků, který sestavil Kami – Mirek Karela žijící ve Švédsku. Za tuto naši aktivitu v rámci 22. ČS potlachu byla naše parta oceněna organizátory

potlachu krásným vyřezávaným totemem.

Nám se místo konání potlachu líbilo (umístění potlachoviště v blízkosti pódia, organizace stanového městečka, místa pro parkování a samořejmě kouzlo přírody v bezprostřední blízkosti vodní plochy Křetínské přehrady a jejího okolí.

Také o závody na zapůjčených dračích lodích byl velký zájem. Přijelo i hodně kamarádů – muzikantů a tak se stále někde hrálo a zpívalo. Na poradě šerifů se pak dohodlo, kdo bude

organizovat 23. SČ potlach. Na pódium pak kamarád Šuga převzal štafetu slovenských organizátorů od šerifa současného potlachu Dundyho, který předával i ceny za soutěže i

těm co pomáhali s organizací. Kamarád Zlót'a pak předával sošky Trampských Oskarů aktivním trampským kamarádům. V 18.00 hodin byl zapálen potlachový oheň a na podiu nastal maraton hraní a zpívání. Asi největší zájem byl o kapelu Pekaringo z Bratislavy. Ale hrálo se i mimo tlachoviště, např. v hospůdce „U Kuličky“ i v restauračce v obecním úřadu, v jehož velkém sále bylo vystaveno i Mobilní trampské muzeum o něž byl také velký zájem. Naše poděkování patří všem organizátorům a všem kdož 3 roky trpělivě připravovali toto velké setkání. Vzpomínáme a těšíme se už na další.

Jára Palec

<http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2015-09-05%2C Vranova u Letovic%2C 22. CS potlach/>

<http://coloraaa.rajce.idnes.cz/22 Ceskoslovensky potlach - Vranova/#>

POTLACH STARÝCH BARDŮ

Další z celé řady akcí konaných první víkend měsíce lovu. Tato akce proběhla na campu T.O. Kondor a spolupřáteli jsou i osady Hvězda severu a Rátov.

Stento slavnostní oheň, již šestý v pořadí, je věnován dřívě naroze –

ným kamarádům, jakožto svým způsobem poděkování za to, že se podíleli na

světovém fenoménu zvaným tramping. Letos se jich na Kondoru sešlo na 120. někdo jen na pátek, někdo jen na sobotu, někteří na celý víkend, podle toho, co dovolí zdravotní stav. Účel setkání však byl naplněn, protože si bardy pokřesovali, zavzpomínali a bylo jim fajn. A příští rok se pro změnu sejdem na Hvězdě severu...

... a tak pořad dokola.

Pavlušák

<http://muhl.rajce.idnes.cz/6 POTLACH STARÝCH BARDŮ-JEZENA 4.-6.9.2015/>

https://www.youtube.com/watch?v=UkhtVHCOmIk&feature=em-upload_owner

VLTAVA SE ZASE JEN DIVILA

... Protože na svých bedrech opět po roce nesla snůšku všech možných, leč nepravděpodobných plavidel. A tak jsme tu s malou reportáží...

A výsledky?

1. Oldřich z Rožmberka, 2. Pláž hlava na hlavě, 3. Vomaštěná polívka a spálený hrnec....
Dále Vltavský express, Vosí hnízdo, Kočovníci z východu, Pivor, Poupata, Wellness....

POSLEDNÍ AHOJ

**Ať mu stále znějí písně milované
řeky Berounky**

Na konci léta však na svůj poslední vandr odejel výbornej kamarád, tramp tělem i duší a muzikant ze srdce, bývalý šerif T.O. Kamarádi Staré řeky

PAVEL PETŘÍČEK
„RAFIKA“

*Na poslední cestě jej kamarádi doprovodili právě
4. 9. 2015*

+++++

ODPORUJE VLAJKA KONFEDERACE IDEJI LIDSKÝCH PRÁV?

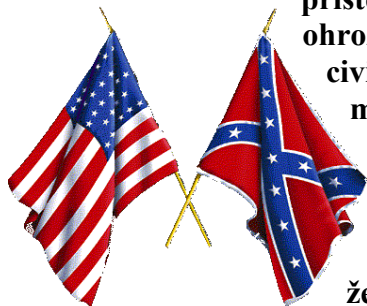

V posledních týdnech se opět v USA rozhořel spor o vlajku Konfederace, v naší kultuře přijímanou jako určitý projev rebelství. Její používání, které po celých 150 let od americké občanské války nikoho nedráždilo, je náhle přijímáno jako výraz rasismu a etnické nesnášenlivosti. Než se však rozhovoříme dále, připomeňme si ve zkratce některé události (v minulých pěti letech probírané jako vzpomínky Johnyho Reba v jižanském vokýnku) jak a proč tato vlajka vůbec vznikla. Jako vše na celém světě, tak i v USA se vlastně celá historie války Severu proti Jihu točí kolem velkých peněz. Ty jsou ovšem v jakémkoliv konfliktu vždycky na prvním místě.

Celý ten jižanský problém se začíná odvíjet prakticky už od r. 1828, kdy se stal americkým prezidentem generál Andrew Jackson. Ten poprvé označil za neštěstí Ameriky korumpující moc severního kapitálu, který pomocí peněz usiluje o monopolizaci své moci v USA a proto se tak sará o „jednotu Unie.“ Začalo to celními tarify a skončilo zásadním sporem mezi unijními centralisty a těmi, kdož hlásali práva jednotlivých států vůči centru. Vlastně spor o to, co pro koho znamená myšlenka jednoty Unie. Na severu se šířila idea

loajality k ní a jih kontroval – nejdřív svoboda, pak Unie... a ve hře byly stále větší majetky a peníze. Jih se dostával do ekonomické

pasti a navíc jeho bavlnářské hospodářství záviselo na optokářské práci. Jižanská, téměř aristokratická společnost, navíc sázela i na hodnoty, které Sever už dávno opustil – a sice na tradice... a ty nemusely být vůbec jen majetkové. Důraz na rodinu, obec, společenství, to všechno tento prostor stabilizovalo a poskytovalo obyvatelstvu jistoty. Sever se svým

přistěhovalectvím a rozvojem průmyslu tento klid a jistoty jihu ohrožoval stejně, jako se dnes cítí zastánci evropských tradic a civilizačních principů, ohrožovaných cizorodou a chaotickou ideí

multikulturalismu, která je, obdobně jako tenkrát z Washingtonu,

dnes diktována z unijního centra v Bruselu. Útoky na existenci

otroctví tak byly na Jihu přijímány jako útoky na

ekonomickou podstatu a politickou svobodu Jihu. Ba co víc, na

samotné tradice, na způsob života, na prostředí jistot, jakož i to,

že boj proti otroctví je pro Sever jen záminkou a nástrojem

k tomu, aby byl Jih politicky vyřazen a ovládnut finančníky ze Severu. Ti v podstatě dobře

rozeznali, že otroctví je pro jih Achillovou patou jeho likvidace by znamenala

ekonomickou pohromu a ztrátu jižanské politické síly. Jenže, aby mohl severní kapitál

vtrhnout na jih, znamenalo by to rozbít tamní tradiční společnost a uvolnit otroky jako

levnou pracovní sílu. A to vše se dalo uskutečnit

jedině za pomoci války, přičemž žádoucí bylo, aby

ji začali sami jižané. Kdyby totiž šlo severanské

společnosti pouze o prosazení bezesporu ušlechtilé

myšlenky osvobození otroků, uskutečnil by Sever

toto osvobození hned na počátku války. Ve

skutečnosti toto osvobození uzákonil až 13. dodatek

Ústavy USA, schválený po velkých bojích až na

samém konci války. A to jen o pár hlasů! Do té

doby severanským politikům nevadil ani zákon o

vracení uprchlých otroků na Jih. Neměli s tím žádný morální problém.

Jih tudíž vnímal válku proti Severu jako pokračování Washingtonovy a Jeffersonovy

války za nezávislost, zatímco Sever vyžadoval po všech státech Unie bezpodmínečnou

podřízenost centru. Proto za věc Jihu bojovali i muži, kteří otroky nikdy nevlastnili a

neměli na otroctví žádný zájem. Teprve poválečná propaganda vítězů prezentovala válku

jako ušlechtilé tažení za osvobození otroků. Tak ale tato válka vůbec nezačala. Jak vyplývá

z výše uvedených faktů, byl by severanský náhled na věc velmi vulgárním zjednodušením

skutečnosti. Můžete si to představit jako analogii – kdyby třeba u EU vystoupily Řecko,

Itálie nebo státy Visegrádské čtyřky, protože jsou

centrální mocí nuceny přijímat a nevracet statisíce

přistěhovalců z Afriky a středního východu,

zatímco Brusel jim právo odmítnutí odpírá. Navíc

by do těchto zemí třeba vyslal vojsko, jak se to stalo

např. v srpnu 1968 u nás. EU by pak mohla do

školních osnov zakotvit, že protestující státy byly

přinuceny dodržovat lidská práva „ve jménu

pokroku a civilizace.“

To jsme ale odbočili. 20.12. 1860 vyhlásila Jižní Karolína jednomyslně odtržení od USA.

Následovaly ji Mississippi, Florida, Alabama, Georgie, Louisiana a Texas. Zajímavé na tom

je a dnes je to málo známé, že podle samotné Ústavy USA na to měly tyto státy právo – to

ale Lincoln odmítl uznat. Vyhlásil program neuznání odtržení, i když současně vyjádřil

ochotu nezasahovat do otroctví (sic!). Přímou řekl, že nehodlá jednotu Unie vynucovat

vojensky. Ovšem jeho činy byly se slovy v přímém rozporu, protože zároveň odmítl vyklidit

pevnosti na Jihu. A odtud už to byl jen krůček k palbě na Fort Summter, při které sice nebyl nikdo zabit, ale Sever tak mohl tuto akci vyhlásit za akt vzpoury, čímž upřel kterémukoliv státu Unie právo na odtržení. Virginii, která chtěla být ve sporu neutrální, přimělo upření tohoto práva k tomu, aby se přidala ke Konfederaci. Jižním státům prostě připadalo upření tohoto práva nesmírně absurdní. Tyto státy vstoupily do svazku USA dobrovolně a ústava jejich vystoupení umožňovala (jinak by tak přece nikdy neučinily). A tak se v podstatě uzurpátorský projev Severu a jeho politiků musel příštím generacím přikrášlit bojem za lidská práva.. A těmito důvody se dodnes ohánějí ti, kdož chtějí zastříť své skutečné motivy. Je pak zapotřebí důsledně rozlišovat a nepřijímat podobná rádooby ušlechtilá tvrzení pouze na úrovni první signální nervové soustavy. Takže pokud dnes v USA zdvíhají hlavu lidumilové, kteří vlajku Konfederace považují za symbol rasismu,

nelze se nezeptat, zda to opět nezastírá nějaký vedlejší motiv. Mimochodem, po prohrané válce byl Jih USA skutečně z velké části skoupen a vydrancován finančníky ze Severu. ..

Pokud však máte rádi americký jih, musíte jistě vědět i to, co se tam odehrává v posledních měsících. Např. to, že si jeden vyšinutý zoufalec vzal na mušku kongregaci černošského episkopálního kostela v Charlestonu v Jižní Karolíně. Postřílel 9 lidí, 3 zranil a předtím se na svém profilu chlubil nejen vlajkami Jihoafrické republiky a Rhodesie z dob apartheidu, ale bohužel také vlajkou konfедераční – dnes známou jako Rebel flag či Dixie flag. Jen samotná přítomnost této vlajky by snad nemohl způsobit takovou vlnu jejího zavrhování. Jenomže tam nastal ještě jeden nešťastný, byť zcela nezáměrný a náhodný detail.

Když byla v r. 2000, po téměř 40 letech, odstraněna konfедераční vlajka z hudovy Kapitolu v Columbiu, hlavním městě Jižní Karolíny, učinila tím vláda tohoto státu ústupek zastáncům tradiční vlajky a přesunula ji vedle, k památníku bojovníků za Konfederaci. Zde nemá tato vlajka oficiální status a jako taková nepodléhá stejnému režimu jako ostatní vlajky na vládních institucích ve státě. Na rozdíl od nich tak také její vyvěšení nepodléhá rozhodnutí guvernéra, ale výhradně hlasování zákonodárského sboru. A tak se stalo, že když byly po této tragédii všechny vlajky Unie i státu Jižní Karolína spuštěny na půl žerdi, zůstala na vrcholu stožáru vlát jedna jediná – vlajka Konfederace, vnímaná částí obyvatelstva jako symbol rasismu. A na tuto část společnosti to po rasově motivovaném útoku působilo jako políček do tváře. Reakce na sebe mnenechaly dlouho četa. Obama se toho hned chytil a dal se slyšet, že konfедераční vlajka by se měla vystavovat maximálně v muzeu a jihokarolínští patolízalové si hned v saenátu odhlasovali rozhodnutí o odstranění vlajky z pozemku. Vlajka, které oni nedovolili vlát na pl žerdi, už nemá vlát nikdy. Nu což, je to jejich země, jejich rozhodnutí.

Jenže tím to celé neskončilo. Současně se rozhořela debata o tom, co vlastně jižanská vlajka představuje, co symbolizuje a je-li přijatelná. Naštěstí není možné postavit vlajku mimo zákon, jako se to stalo např. v Evropě se svastikou. Lze ji však vymítnit ze všech státem podporovaných aplikací. A tak Dixie flag, představující hrdost na jižanský původ, na jižanský styl života a samozřejmě i určitou míru pohrdání centralizovanou (tedy Yankejskou) státní mocí, symbol jižanského rebelství a uličnictví, ale v žádném případě touhy po návratu ke starým pořádkům a rasové segregaci, mizí z poznávacích značek, hraček, triček...

A co si o jižanské vlajce myslíte vy? Považujete ji za symbol rasismu a bigotnosti nebo jen jižanské kultury a rebelství?

Podle materiálů Radia Dixie – Jožin

A JAK BYLO NA „Jezevcích“?

PROSTĚ VZPOMÍNÁM

Při sepisování této vzpomínky na Hrádek a Hamr u Chýnova jsem si uvědomila, jak moc nedokonalá je lidská paměť, jaké díry do ní nadělal běh času. Vybavuji si sice desítky zážitků z té doby, ale spíše jako emotivní útržky, v podobě mihotavých barevných střípků, které rozhodně celistvý mozaikový oraz dohromady nesestaví.

Naprostá většina z nich spadá do první poloviny 60. let, kdy byla tahle lokalita trampsky poměrně dost frekventovaná. Jezdili sem nejen trampové z Táborska, Bechyňska, Písecka a Budějovicka, ale také hodně Pražáci. V té souvislosti se mi vybavuje především oražská, recesistická osada DVOJITÉ FŇ. A také ryšavý Pavlík Rosa z Tábora s jeho partnerkou Kapustou, který v té době „koučoval“ docela schopnou kapelu, pro níž jsem tehdy na jeho naléhání napsala i pár písničkových textů. Myslím, že se nezachoval žádný – asi je to tak i lepší. Fotky jsem v albu z těchto míst zatím nenašla žádné, ono se tenkrát vůbec fotografovalo mnohem méně než nyní a jen málokdo byl majitelem fotoaparátu. Ale zcela určitě existovaly fotografie z tamějších skvělých indiánských her, ty jsem viděla na vlastní oči.

(V této souvislosti za redakci apelujeme na kamarády, že pokud je má někdo k dispozici, prosíme o jejich zapůjčení – v pořádku vrátíme – či oscenování a zaslání. Hodily by se jako doprovod k vyprávění do příštího čísla...)

Myslím, že se Hrádku také říkávalo Mlejn, ale doopravdy nejsem schopná vyhodnotit, kam se jezdilo častěji – možná by to vyhrál právě Hrádek, kde bylo víc stavení a také kamna pro případ špatného počasí... Ve druhé půlce

60. let pak přilákalo tohle bezvadné prostřední několik osad k umístění jejich potlachů, ale na Hamru pořádali svůj první výroční oheň i táborští Bizoni.

Vzpomínám si na dlouhé přízemní pryčny, kde jsme ve spacácích leželi jako kukly v nějaké obří motýlí farmě. Vzpomínám si na neuvěřitelné gulášové kombinace typu co žracák dal. Vzpomínám si na odpolední blázniviny, kdy nás smíchy bolelo i břicho. Vzpomínám si na zpěvavé večery, třeba jen s jednou kytarou, kde jsme jako velkou vzácnost bjevovali a vstřebávali trampské písničky – tenkrát ještě kolující od úst k ústům, od kytary ke kytaře. Vzpomínám si na jednu z nočních cest na Hrádek, kdy jsem (už tradičně) bloudila ve tmě, zapadla do potoka a na místo mne pak dovedl jeden z vesničanů, kterého jsem vytáhla z hospody a který pak nehodlal odejít... Vzpomínám si na nekonečné vzrušené noční debaty, kdy jsme se opájeli oním jedinečným pocitem emočního souzvuku a nezralého filozofování. Vzpomínám si na dvojici černovlasých holek ze Sezimova Ústí, kde bydlely na internátu Kovosvitu a kde jsem také párkrát načerno přenocovala. Vzpomínám si na nedělní loučení na nádraží, kdy jsme se rozjížděli na různé strany a domlouvali se na dalším setkání... Prostě, sice útržkovitě, ale moc ráda na to všechno vzpomínám...

HanHos

MEXIKO

(Mírně rychle)

KDYŽ JSEM JEDNOU STÁDOHNAK K HO-RÁM SMOKY
ŠTĚSTNEJ VEČER. TENKRÁT BYL V HO-RÁCH SMOKY
MOUNTY - UVIDĚL JSEM LAŠIKU SVOU ZA ŘE-
MOUNTY - ŘEK JSEM KOLKA BUDEŠ MOU ZA ŘE-
-KOU KDE LEŽÍ - MEXICO - CHTĚL JSEM JÍ POLÍBIT
-KOU TAM LEŽÍ - MEXICO -
LAŠIKU TĚM DOSVĚDČIT SVATBU CHTĚL BOŽY MÍT.
ODEŠLA MI NOČNÍ TMAU ZA ŘE-KOU KDE LEŽÍ - MEXICO -

Já po jejich stopách jel
v horách Smoky Mounty
hořel láskou velikou
za řekou kde leží Mexico

Řekla vrať se hochu můj
k horám Smoky Mounty
nemohu být nikdy tvou
za řekou kde leží Mexico

Potom šest karabin
zabouří ze skalín
roznáší smrti stín
Klesám v náruč voňavou
za řekou kde leží Mexico

Naposledy sbohem dám
horám Smoky Mounty
se vzpomínkou umírám
za řekou kde leží Mexico

Pozdravujte děvče mý
v horách Smoky Mounty
pozdravujte mámu mou
za řekou kde leží Mexico

Text: Joe Jégr

UŽ NÁM NEZAZPÍVÁ...

Ve věku 69 let odešel do hudebního nebe jeden ze spoluzakladatelů legendární hudební formace FEŠÁCI, v jejíž sestavě vydržel více než tři desetiletí. Ptáte se o kom je řeč? Sami už jistě dobře víte, že se jedná o PAVLA BRUMERA, od r. 1946 rodáka za Šluknovského výběžku na severu Čech.

K muzice tíhnul už od mládí – v 21 letech založil v Ústí nad Labem (s Karlem Poláčkem a Janem Turkem – Fešáckým dvorním básníkem) skupinu Greenes, která si později změnila název na Bluegrass Hoppers, pod kterýmžto jménem zazářili již na prvních Portách a nebýt srpnových událostí v r. 1968, jistě by se jako česká country špička prosadili i v Evropě. Slabou náplastí pak bylo, že Pavel Brumer dostal za svůj výkon na Portě 1970 cenu poroty. Z Bluegrass Hoppers se pak vyvinuli pozdější Fešáci. Tam už byl znatelný přechod od bluegrassu k moderní country. Úspěšný zpěvák a banjista u nás absolvoval několik tisíc koncertů, známých i jako Saloony Fešáků. V r. 1975 pak vyšlo nejúspěšnější album kapely – Ostrov Fešáků, kde zaznívají i jeho nejznámější hity jakými bylo Jaro, Matterhorn, Dárek vánoční... známé písničky byly i První honorář, Hvězda countryon, kamaráde pusť ten kolotoč, Pojedou či Slída. Jeho nezaměnitelný hlas pak můžete slyšet i na několika sólových albech, to když se od r. 1989 snažil o jinou hudební cestu se svou vlastní formací, zprvu pojmenovanou Nervové sanatorium, později pak měnící název podle oblíbeného hitu na Cadillac. Tady

už šlo ponejvíce o moderní americkou country, známou jako country rock či tzv. jižanský rock. A i tady se vyloupila spousta krásných písniček. Za všechny jmenujme snad Já do nebe ještě nechci, Harley, Konečná... a neříkejte, že je neznáte.

Spoluporáci s Fešáky přesto zcela neopustil a hrál s nimi a zpíval až do r. 2002, kdy musel kapelu ze zdravotních důvodů opustit – muzikanta už posledních letech hodně tížila cukrovka. Skupina ještě uvažovala o tom, že jej přizve na chystaný koncert 12.11. v Lucerně, ale osud rozhodl jinak.

15. září 2015 srdce muzikanta, kterého jste mohli znát třeba i z filmů Sedm hladových či Trhák, dotlouklo navždy...

https://www.youtube.com/watch?v=cRrzz_e0Ip8

<https://www.youtube.com/watch?v=EcRDj3-NCU4>

TOULAVÁ SRDCE – ŠVIHOV

Osada letos oslavila 25. let od svého založení a to uspořádáním slavnostního ohně na březích Úhlavy nedaleko Švihovského hradu.

Odpoledne proběhlo při tradičních soutěžích a nějakých těch courech po okolí, ale hlavně také

již tradiční návštěvě pyšného trampského sídla, kterou si trampové nenechají ujít. Nejdůležitější ovšem stejně bývá vlastní večerní dění, které je vždy plné pohodové muziky. A že se tu těch strunobijců letos sešlo. Úplná filharmonie.

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

+++++

OHEŇ DŘEVORUBCŮ – BONANZA

19.9. 2015 POŘÁDALA PRAŽSKÁ t.o. Trappers slavnostní potlach ke svému 52. výročí. A ten se samozřejmě nemohl konat nikde jinde, než na osadním záboru v nádherném údolí Martinického potoka.

To se nachází na Vysočině nedaleko Onšova. A že to sem vždycky přiláká hafo kamarádů je už nabíledni. A sjíždějí se sem skutečně ze všech světových stran, i když spojení sem o

v íkendu prakticky neexistuje. O to více si pak vážíte každého zalomení palce. Suprová muzka zněla dlouho do noci, nebo spíš až skoro do rána, takže jako vždy

TRAPPERÁCI umíííí!

Pavlušák

<https://www.youtube.com/watch?v=vK0ddYOwAg0>

PODZIM S PACIFIKEM

Za víc než příjemnou podzimní nadílku lze považovat muzikantský session na Písecku

v prvním říjnovém víkendu. Jako host přijela k písecké osadě KOUŘ známá skupina Pacifik s plnou náručí písniček,

kteří Tony Linhart prokládal i zajímavostkami a historickými střípky z trampské historie. Ale nezahálel ani domácí Kouř se svými kamarády a tak

kytary a trampské songy zněly k potěše všech přítomných dlouho do noci. Tohle muzikantské pohlázení bylo opravdu tím nejlepším lékem na podzimní chmury.

Hanka / foto Tomáš Kubička

ČTVRTSTOLETÍ POD LOUZKEM

Když byla před pětadvaceti lety zlivská T.O. Jižní řeka vyhlášována na 10. výročním ohni T.O. Satan, jezdila za ní úplně jiná squadra kamarádů. Namátkou vzpomeňme na Kance, House, Betynu, Honyho... Z těch původních zakladatelů dnes zbyli prakticky jen Indián a Jiřka. To ale vůbec nevadí. Osada se omladila a za odešlé členy dnes pod Louzek jezdí jiní, kteří tu pomyslnou čundráckou káru táhnou dál. Z bývalé Sosny dorazil Jimák, ze Zlaté lebky Zdeněček a nevzpomenout nemůžeme ani na

rodinnou Galiovskou sestavu šerifa Toma (s Pavlínou a mladou Vikinou) a samozřejmě ani na nepřehlédnutelnou Janu... a vlastně i Helen, takto Indiánovu squaw.

Kdo zná Jižní řeku ví, že tahle parta prošla mnohými peripetemi – už třeba jen to, jak dokázala znovupostavit na nohy svůj kemp po povodňové tsunami v r. 2002, vyšperkovat jej Potůčkovým totemem i postavením nového srubu. No, halt se daří. Důležité ale je, že se neválejí jen na osadním fleku, ale můžete je potkávat ve

všech trampských regionech. A tak není divu, že si přitom nasbírali celou řadu přátel a kamarádů. To byl možná tak trochu jeden z problémů kolem organizování výročního ohně, protože taková masa lidí by se jednoduše na malý plácek, u řeky pod zříceninou hradu, nevešla. Bylo tudíž nutné vymyslet tlachoviště nové, vlastně jej celé umístit na louku v předhradí. Všichni si přitom pěkně mákli a hrábli až na dno svých fyzických i duševních sil. Stetson dolů před tím, jak to všechno dokázali skloubit. Výsledek však

stál za to – parkování aut oddělené stranou, zajištěná místa pro stany, kuchyňské zázemí (dokonce se podařilo pronajmout srub od archeologů), hranice a pochopitelně

i vlajkosláva (kde bylo na 14 vlajek a to ještě ne ode všech přítomných osad), spousta místa k sezení... A když se tak nad tím zamyslím, tak si dozajista zajistili i nebeskou protekci, protože tak nádherné počasí snad ještě nikomu v tomto ročním období nevyšlo.

No a představy se vyplnily. Sešla se nás tu totiž dobrá stovka (několik pardů dokonce až ze Slovače) a to už bylo s kým se popasovat v lýtých soubojích o zajímavé ceny. Házelo se kládou, lovila se jablka, polykaly piškoty, vrhcábilo

s netradičně velkými kostkami, balancovalo na chůdách... došlo i na soutěž v balení usárny. Bohužel někteří – hlavně z těch mladších – už s tím měli problémy. I v tom se odráží dnešní doba kletrů, Alic, krosen či batohů. Stydlivě se přiznám, že ani mě štěstěna žádnou z placek nepřihodila, ale co, aspoň jsme si to užili. A když vzpomenu na lahodný skopový guláš od „krajského kuchaře“ Ládi, výbornou chmelovinu a tu spoustu pokeců, plků a drbů, navazování či znovuobnovování ztracených kontaktů a samozřejmě i muziky, byl to báječný relax od všedních dní.. Na větvi z toho bylo i pár náhodně procházejících turistů, které trampský folklor tak zaujal, že se ani nemohli odtrhnout. Nádherný západ slunce předznamenal zahoření slavnostní vatry a různě se střídající a doplňující strunobijci odváděli poctivou práci ještě hodně, hodně dlouho přes půlnoc.

Sečteno a podtrženo: vynaložená práce a píle s pořádající osadě vyplatila. A můžou být hrdi nejen na potlach, kterým tímto své úsilí korunovali, ale vlastně i na všechno to, co za těch uplynulých 25 let dokázali. A dá-li Pajda, třeba nás sem za dalších 25 let na nějakém tom vozičku z hospiců dovezou. Takže jediným tím malým černým obláčkem na tom všem byla skutečnost, že houby, potvory jedny, jak jen mohly tak nerostly. Takže, zliváci, to by ještě chtělo pro příště doladit....

<http://tosatan.rajce.idnes.cz/25. Jizni reka/>

<http://berydana.rajce.idnes.cz/25.Vyrocní ohn T.O.Jizni reka 2.-4.10.2015/>

<http://ondrej25.rajce.idnes.cz/Jizni reka 2015>

JIŽNÍ STOPA BYLA, JE A BUDE...!

Ani nepřízeň počasí v přecházejí – čím týdnem nedokázala zabránit tomu, aby se podzimním listím zapadaný stezky kolem třísovského oppida a zříceniny Dívčího Kamene opět nezazelenaly, tentokrát lidičkama spěchajícíma na trampským legendama opředený tábořiště Náhoda u Veliký řeky. T.O. Jižní stopa tu totiž pořádala táborovej oheň k uctění padesátiletí své existence...

Půlstoletí, to už je nějaká doba a snad ani v těch šedesátech letech, proslavených po době temna

trampskou renesancí ti, co stáli u zrodu týhle osady netušili, jak jim to dlouho vydrží. Byla to dlouhá štreka...a plná změn, jak o tom hovoří osadní kronika, v níž jsme měli tenhle víkend možnost zalistovat. Jenom těch nositelů jmen, na který už možná mnohý z nás zapoměl nebo neměl možnost se s nimi osobně setkat – nu, zkusme si je spolu tak nějak vybavit: Joe, Ferda, Májina, Jana, Britt, Zoli, Drobeček, Pind'a, Mates, Valda, Dědek, Ťapka, Čombe, Forsajt, Mery-Buchta, Hadice, Plaváček, Kendy, Jarda Křivánek, Žán,

Milada, Mitfára (dříve zvaný Bugi), Renata, Benkroft, Franta, Marek, Míša, Soumar, Luky, Eliška... kamarádi, vodpusťte jestli jsem něco popletl či na někoho nedejbuh zapoměl.

Jó Jižní stopa, to bejval, je a jistě i dál bude pojem. Parta kamarádů, která byla mnohým

vzorem. A že to funguje dodnes, k tomu jim lze jen blahopřát – už i proto, že se jim podařilo své řady omladit a tak je tu záruka, že s těma „zasloužilýma“ po čase nezmizí i ten kus vandrácký jižanský historie.

„No jo, půlstoletí, u toho nesmím chybět..“ řekli si všichni ti, se kterými jsme si na Náhodě zalamovali palce. Osady starý i historicky mladší, všichni ovšem naladěný na stejnou strunu. V první řadě třeba jmenovat

kamarády z STOB z T.O. Delfini a Ontario, nescházeli ani tuláci z Kanadského Vlka, Stepních vlků, Račího údolí, Medvědů, Měsíce, Zeleného kopečku a taky z osad Kocanda, Vydra, Zlatý lebky, Salaše, Modrého kaňonu. Nescházela ani Jižní řeka, Naděje, Sešlost trampů z Bechyně, Satani, Svobodná stezka a mihly se i známé tváře třeba z Černého kondora, Račího potoka, Spící hvězdy, Černý perly, Blanice, Modrého pelikána, chybět nemohl ani Oli Nevada.

V různých těch maskovacích či khaki mundúrech nás bylo jistě přes stovku... Ale co je nejdůležitější? Že se nad náma Pajda ustrnul a nejenže na víkend utáhnul ten vodní kohout, ale přihodil i nějaký ty sluneční paprsky, což už asi nikdo nečekal, nejméně pak pořádací osada, který ten mokrej pátek vyryl další brázdy do vrásčitejch tváří. A tak je samozřejmostí, že jsme to sobotní odpoledne neprolekovali a snažili se vybojovat některou z těch krásnejch placek vystavenejch pod památným totemem. A kdo neuspěl

odpoledne, tož to mohl zkusit ještě večer při muzikantským klání, kdy plameny ze slavnostní hranice zahřívaly nejen prokřehlý těla, ale zejména a především i ty radostí se tetelící trampský dušičky.

Nemalujme čerty, ale kdo ví... třeba už se někteří při svejch letech takto sešli naposled. A snad i proto se pak z tý zlatým listím zasypaný Náhody nechtělo moc domů...

Jožin

<http://tosatan.rajce.idnes.cz/50.T.O.Jizni.stopa/>
<http://berydana.rajce.idnes.cz/50.Vyrocní.ohen.T.O.Jizni.stopa.17.10.2015/>

DÁREK PLNÝ NOT

Přímo v lavině skvělé muziky oslavil svou životní sedmdesátku JÁRA HART z někdejší osady ROŽMBERSKÁ RŮŽE, nynější člen SOČB.

Do jedné útulné předměstské hospůdky sezval ve třetím říjnovém víkendu hejno přátel a trampských kamarádů, aby si společně s ním užili dobré jídlo a pití, ale hlavně muziku, o kterou se střídavě starala posílená formace ZLATÉ ŘEKY a dámské razantní Duo tornádo – Marcelina a Iveta. A že nastolená hudební smršť, podporovaná i hlasy přítomných, trvala od podvečerních hodin až přes půlnoc, ani nemusím dodávat.

H.H.

ZLATÉ TRAMPSKÉ RUČIČKY

Dlouho očekávaná, byť už druhá v pořadí je výstava **UKÁZKY Z TRAMPSKÉ TVORBY NA JIHU ČECH**, zahájená za doprovodu kytar dua Blanice 13. 10. t.r. a trvající až do konce ledna roku příštího v prostorách Jihočeského muzea.

Jejím smyslem je, aby se s trampingem seznámila nejen širší veřejnost, ale především mládež, protože (co si budeme nalhávat) tramping jakoby pomalu vymíral. Ano, jistě, jsou mladé osady a party, ale nějak mi nepřipadá, že by příval nových tváří stačil nahradit ty, co odešly do míst bez návratu. Ten největší trampský rozmach z 60. až 80. let 20. století se už asi nebude

opakovat, ale snad tato expozice jistou měrou napomůže i k tomu, aby se tramping skutečně nestal jen

fenomémem minulosti. A třeba snad i k tomu (jak už se o tom hezkých pár let uvažuje), že by jednou v Jihočeském muzeu mohla na toto téma vzniknout expozice trvalá. Podkladů prý k tomu ale stále ještě není dost... nicméně z těch, které už se JČM povedlo získat, i z těch, které kamarádi zatím jenom zapůjčili, je tu najednou dobře

prehledná a přístupná výstava, ne snad velká co do prostoru, ale o to víc svým významem. Z těch desítek vystavených předmětů tu můžete spatřit třeba velké totemy – díla to Jirky Mitfáry Burgera, Rudy Šafraty a Pavla ferryho Petracha (a všichni tu mají ještě další dřevořezbářská díla, či v případě ferryho také poezii), stěny jsou vyzdobeny camarátky a plackami, kde bezpečně rozeznáte autorskou ruku Zdeňka Keni Diviše (stejně tak jako u mnohých zvalů či PF). Přehlédnout nemůžete ani osadní vlajky, trampské šperky, linoryty Johnnyho Šindeláře či Jirky Kouby, ručně vyráběné nože či lžíce od Jirky Hamerníka z táborských Jižanů a dalších kamarádů, trampské tiskoviny (např. časopisy Vosí řeka, Jižan, Renegat, Jižní stezka, ale i Jožinův vandruch do Novohradských hor či Cesty Helen Mašindové z protivínské Country Cihelny). Seznámit se můžete i s trampskými kytarami a postupem jejich výroby a třeba i

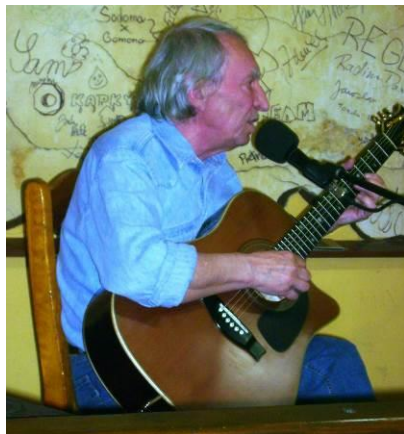
s takovými lahůdkami jakými jsou ukázky z předválečné kroniky prvorepublikové osady Flamme Bleue z pozůstalosti Hajde (Alžběty Czeniowske – mnozí z vás si jistě ještě Yenkyho babičku pamatují), kroniky T.O. Úplňku z r. 1944, výňatky z análů T.O. Modrý pelikán, Smolařů, Blanice (a v této souvislosti i další fotografie od Rosti Černého). Vystavené panely pak návštěvníka informují o historii trampingu vůbec a vše to doplňuje smyčka skvělých Chiclesových písniček. Samozřejmě, že jsem nevyjmenoval všechno, ale je na vás, abyste si zjistili, co před vámi můj alzhajmr zatajil. A kromě výše jmenovaných třeba i zjistit, že tu najdete i příspěvky od Vaška Janovského, Heleny Krchové, Honzy Marka, Tomáše Kubička, Petra Píšana, Petra Sádka, Jirky Slavička, Hany Špatné, Anny Šteflové, Zdeny Šustrové, Vlasty Vogla...

Už od samého zahájení je mezi kamarády o výstavu velký zájem a setkat se tu s nimi můžete třeba ještě 3.11. při doprovodné akci věnované trampské písničce a popovídat si, nebo třeba i zazpívat se známou Blanici. Jak říkám, ti, co tu ještě nebyli, si sem jistě cestu ještě najdou a zatím vřelé „Ď“ všem, kteří se na této expozici podíleli....

Jožin

MIKI NA VLNÁCH ROZHLASU

Zájem o vystoupení MIKIHO RYVOLÝ ve studiovém sálu českobudějovického rozhlasu byl tak velký, že by naplnil nejméně tři takové prostory. Vstupné se sice na tyto koncerty neplatí, ale aby se zamezilo zmatkům, vydávají se hodinu před akcí místenky. A na místenky na Mikyho vystoupení se prý začala tvořit fronta už někdy před třetí hodinou. A vzhledem k malé kapacitě sálku se na mnohé ani nedostalo. Někteří však přesto zůstali a sledovali pak produkci z velké obrazovky v baru v předsáli.

Mikyho jako obvykle doprovázelo nejen hudebně, ale i vtipnými slovními bonmoty torzo Nezmarů – Jim Dřengubák a Pavel Zajíc. A naprosto se naplnilo upravené úsloví, které Miky v průběhu koncertu pronesl: „Moji budějovičtí mi rozumějí...“ Dokonce mu s vlídným pochopením odpustili i menší zaškrbnutí v jedné z jeho vlastních písní. Vždyť je přece nejméně jednou půlkou duše také Jihočech se zelenou krví.

A tak se nyní nejen ti, kteří na koncertě byli, ale i všichni ostatní těší na nové nahrávky z tohoto večera na vlnách českobudějovického rozhlasu.

H.H.

BOŽÍ MLÝNY MELOU SICE POMALU ... ale pravda přece jen vítězí

Čtvrt století čekal a snad už ani nevěřil. Jeho články o historii a trampingu vyšly v řadě denníků a časopisů a to nejen u nás, ale i za hranicemi – v USA, Kanadě, Austrálii. Na svém kontě má i několik samostatných publikací. A o kom že je řeč? O už jedenasedmdesátiletém publicistovi, trampovi historikovi a bojovníkovi za svobodu LADISLAVU FRANKOVI NYKLOVI, který byl konečně za své aktivity spravedlivě oceněn, i když musel čekat neuvěřitelných 25 let. I tak u nás vypadá jedna z tváří tzv. demokracie. Ministerstvo obrany mu totiž v minulých dnech konečně vydalo rehabilitační osvědčení, které potvrzuje, že Frank byl v době nesvobody účastníkem odboje a odporu proti komunismu. Aktivně rozmnožoval a šířil prohlášení Charty 77 a dalších materiálů, zaměřených proti totalitnímu režimu u nás.

V nemilost tehdejší tajné policie upadl už jako mladík, kdy se jako sedmáctiletý stal členem skupiny Psanci. Při jeho toulkách po kraji západních Čech se patrně zrodil uápad na útěk z republiky, byť k akci nikdy nedošlo. Stačilo to ale na to, aby se stal vyvrhelem. Podmínečné odsouzení se nakonec proměnilo ve skutečné věznění, ztrátu zaměstnání a stále perzekuování. Důsledkem toho je i malá penze a současné velmi skromné živobytí.

Publicista Frank je nejen redaktorem časopisu STOPA, ale jeho příspěvky nacházíte i v Jižanovi. Patří k poválečným zakladatelům trampingu ve svém sokolovském regionu, pomáhal zakládat několik tramských osad a hrdě se hlásí k ocenění Čestný Marshall Západočeského kraje, jehož je nositelem.

Redakce

25 LET THOMPSONOVÝCH VLKŮ

Čas neúprosně utíká, sešel se rok s rokem a je 25. výročí založení dětského tramského oddílu THOMPSONOVI VLCI a taky stejnojmenné tramské osady. Toto výročí oslavili Vlci se svými kamarády na Ranči přátelství v Kostelci b. Orlicí a o to o třetím říjnovém víkendu 2015. U slavnostního ohně se sešlo okolo 130 kamarádů a to z celé republiky – od Teplic až po Ostravu a Frýdek-Místek, ba i Slovensko mělo své zastoupení. Sobotnímu večeru ale mnohé předcházelo...

V pátek, kdy se kamarádi postupně sjížděli, hráli a zpívali Zálesáci Žofka s Hadem. V sobotu dopoledne se pak mnoho přítomných sešlo na kosteleckém hřbitově u hrobu kamaráda Sušenky, bývalého náčelníka oddílu, který v minulém roce nečekaně zemřel ve věku nedožitých 26 let. Potom už ale následovaly odpolední soutěže: lukostřelba, hod sekýrou a originální Hřebíky. Hned po soutěžích vzplanul malý slavnostní oheň – Obřad přátelství, který křesáním zapálil náčelník oddílu Štěně. Kolem ohně se obřadně kouřila kopie indiánské dýmky s bylinami, ale bez tabáku. A pak už se všichni sešli u velkého ohně netypického tvaru – hranice ve tvaru čtyřcípé hvězdy, s další malou hraničkou nad ní. Drobek a Mlsoun třením dřev rozdělali pomocný oheň a Štěně všechny seznámil s historií Thompsonových vlků. Po pravdě řečeno, moc jsme z té historie neměli, protože kamarádi třecím způsobem rozdělali oheň za neuvěřitelných 190 vteřin. Oheň na misce pak přinesl nejmladší člen oddílu Vlček, náčelník přispal indiánské bylinky a Drak pak zapálil hraničku na vrcholu. K posvátnému ohni promlouvá náčelník...

A oheň hoří a za zvuků Vlajky pozorujeme, jak všechno netypicky prohořívá shora dolů a já, jako ohnivák, se svým pomocníkem Zajdou přemýšlíme, jak s tímto nádherným a zajímavým ohněm budeme nakládat dál. Brzy ale zjišťujeme, že takovýto oheň je po dlouhou dobu bezúdržbový, sám si přikládá a pak stačí odhořelé cípy hvězdy jenom postrčit více do středu. Prostě paráda pro ohniváky i pro kamarády sedící kolem. To se Vlčkům skutečně povedlo!

Ale to už hraje Falešná karta, postupně taky ReGen, Zálesáci, Kometa, Čert a Sany, vyhláší se výsledky odpoledních soutěží, rozdávají placky a dárky pro kamarády, kromě jiného klukama vlastnoručně vyrobené „vlčí zuby,“ rozdává se almanach k výročí, guláš i něco z udírny... a taky probíhají večerní soutěže, vše zábavné a pro zasmání, pod bdělým dohledem Štěněte. A to až do rána. V půl páté ráno rozdává Štěně, třináctiletý náčelník oddílu a hlavní organizátor ohně, poslední placku za noční hru, od půlnoci už osmnáctou. Jednu z nich dostává Míša z Ukrajiny za tanec. A od této doby už se u ohně jenom povídá, tiše hraje na harmoniku a pak, přesně za svítání, oba dospělí organizátoři (Drobek a Mlsoun), rozdají dalších sedm placek těm kamarádům, kteří zůstali až do tohoto okamžiku přímo u ohně. Dalších šest kamarádů na ranči je ještě vzhůru, ale nikoliv u slavnostního ohně... ti zůstávají bez placky.

Myslím, že celý víkend byl perfektně zorganizovaný, zajímavý a pohodový a Vlci si zaslouží pochvalu. Tím více, že všechno organizoval pouze dětský oddíl, pět kluků a jejich dospělí vedoucí i když samozřejmě s přípravou pomohlo i několik dalších kamarádů. Vlci si ale nejvíc mákli. Dospělá osada je totiž spící, nefunkční a teprve čas ukáže jestli bude ještě fungovat. A čas taky ukáže, kdy a za jaké příležitosti se u Vlků na Ranči přátelství zase sejdem. Zda to bude na Divokých hodech, či na nějaké akci pořádané zde Trampy Orlických hor či jinými, anebo zase až za pět let na dalším výročním ohni Thompsonových vlků. Takže díky a zase někdy Ahoj !

Seveřan

SMUTEČKA S MEZINÁRODNÍ ÚČASTÍ

Třebaže osada Fort Adamson je původně pražská, její vazby k jižním Čechám jsou nezpochybnitelné. Už od 60. let vedly mnohé trasy jejich vandrů do jižních Čech. Učarovala jim zejména Židárna, kde uskutečnili i řadu svých potlachů, včetně ohně k 45. výročí osady, či tramské oslavy sedmdesátin řady členů Fort Adamsonu. Ve druhém říjnovém víkendu, kdy sice nebylo zrovna nejtepleji, ale alespoň přestalo pršet, se však sešli na kempu Kanada u Kameného Přívozu, kde se odehrávala smutečka za předčasně odešlého kamaráda Peťásk a kde také umístili na jeho památku malý kříž. Komorní sešlost zhruba půl stovky lidiček v zeleném měla doslova mezinárodní charakter – od kamarádů z Ameriky, Kanady až po Švýcarsko. A jerstli Peťásek tam nahoře na nebeském kempu poslouchal, taky byl určitě dojatý ze všech těch krásných písniček, které společně s dýmem z táboráku stoupaly ke hvězdám dlouho přes půlnoc.

Hanka

PĚTADVACÍTKA I NA LIŠÁKU

Vzpomínková slezina se konala i v lesích nedaleko Protivína – Platan City. Tamní malej kempík Lišák byl založen právě před 25 lety. Sešlost se konala i jako pietní vzpomínka na jeho zakladatele kamaráda Žita, který nás opustil letos v předjaří. A vlastně nejen na něj, protože při podobných příležitostech se vzpomíná i na všechny ty ostatní, co už s námi tu zelenou stezku nešlapou. Alespoň nám ale určitě vymohli tam

nahoře to fajnový počasíčko, ve kterém to probíhalo. Oheň byl sice jen symbolický, slezinový, ale aspoň došlo i na ty buřtíky, voňavej lesní čundrej, i kytary se ozvaly...

STALO SE NA OSADÁCH...

... i jinde

5. 9.

- měla T.O. Skaláci potlach k 35. výročí založení osady - http://trepoviny.rajce.idnes.cz/T.O.Skalaci_2015/
- 57 let už zelenou stezku šlape T.O. Bílé skály. Vzpoměli toho výročním ohněm v Konrádově...
- 43. ročník Kuriozních plavidel zaznamenaly vltavské vlny na tradiční trati přes tři jezy, z Vyššího Brodu do Rožmberku n. Vltavou...
<https://www.facebook.com/plavidla>
- Hudební akcí byl 40. Příbramský hutník na K Farmě v Žežicích u Příbrami. Hráli zde Jen Tak, 7. znamení, Jerry a dcerry, Jirka Řehulka, Naopak, Aurora jazz band, Reparát, Stránící, Bylo nás šest...
- Kamarádi Staré řeky doprovodili na poslední cestě svého parda a bývalého šerifa Rafíku...
- také se konal již 22. ročník Česko-Slovenského potlachu, tentokrát ve Vranové, v režii osad Orlí hnízdo, Vlci Brno, Pacific, a T.K. Duha...
- potlach mělo i Býčí oko v Srbsku...
- do mičudy se kopalo při nohejbalu v Údolí děsu...

10. 9.

- po rekonstrukci se otevírala budějická Vodárna. A že by to bylo nejlepší s muzikou si řekli: Pavlína Jíšová se skupinou, Ivo Jahelka, Sem Tam, Giant Mountains Band, Nezmaří a Standa Kahuda...

12. 9.

- uspořádala HBC akci pro celé muže: Trampský duatlon, skládající se z 2 x 5km běhu a 40 km jízdy na kole. Jen část z toho by nás stačila zabít...
- 45. slavnostní oheň zahořel na T.O. Arabela...
- před hlavní poštou v Budějkách byl odhalen pomník padlým československým válečným letcům RAF pocházejícím ze zdejšího regionu...
- na tradičním místě, pod zříceninou Ketkováku na Oslavě se sešlo na 200 lidí u 47. ohně Roverů ze Zbýšova a 37. ohně T.O. 60. míle...
- potlach pořádala mj. i T.O. Tacabaya... už 47.

14. 9.

- Kamarád Karel Hubinger – Kendy z T.O. Jižní stopa odešel na nebeský vandr. Vyprovodit jej a zahrát mu přišli nejedni budějčtí trampové...

15. 9.

- Pavel Brumer ze skupiny Fešáci už své banjo nerozezvučí – viz nekrolog...
https://www.youtube.com/watch?v=cRrzt_e0Ip8
- ... Další hudební slezina SOČB proběhla tradičně v „Bedně“...

17. 9.

- ... se na své pouti po vlastech českých v Budvar City zastavil Legiovlak – replika historické soupravy s jakými se naši legionáři probíjávali přes Sibiř zpátky do vlasti. Lahůdka pro milovníky historie. Setrval zde až do 23.9. A i to asi bylo příliš. Snad proto, že novodobí legionáři nebrali strážní službu příliš vážně se stalo, že jim to muzeum na kolejích někdo vyčóroval...

19. 9.

- Již je tomu 15 let, co jsme založili osadu, řekli si táborští Jezevci a hned to oslavili potlachem na svém oblíbeném fleku Oupárátka...
- Pražská T.O. Trappers zapálila v lesích na Vysočině na Bonanze Oheň dřevorubců ke svým 52. narozeninám. Ani tady nechyběla řada jihočeských kamarádů...
- 50. oslavila i T.O. Černá řeka a to ve Starých Hutích na kempu U širokého dubu... [http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2015-09-19 T.O.Cerna_reka%2C_50._vyroci_s_koncertem/](http://jarapalec.rajce.idnes.cz/2015-09-19-T.O.Cerna_reka%2C_50._vyroci_s_koncertem/)
- Dětský den, při němž vypukla i zlatá horečka uspořádali kamarádi z T.O. Račí údolí u Křemže...
- Loučení s létem, což byl vlastně takový mini countryfest těsně před příchodem kalendářního podzimu, proběhl na výstavišti v Budějicích. Osmihodinový hudební nářez odstartovaly Šance New Rangers, pokračoval starý dobrý Pacifik a živelní Taxmeni a v pozdních večerních hodinách uzavírali Kameloti. To byla dobrá předpodzimní nadílka...

21. 9.

- při podzimním setkání na pražské Barče to táhli nejen známí KTO, ale i Archa a Nové struny...

22. 9.

- ve volarském hotelu Bobík byla zahájena zajímavá výstava Králové Šumavy. Připomínala činnost kurýrů a převaděčů, kteří na Šumavě s nasazením vlastního života pomáhali československým občanům, ale třeba i přecházeli hranice ve službách zahraničních tajných služeb. Mnoho z nich bylo dopadeno PS a StB a odsouzeno k vysokým trestům. Součástí výstavy byly i panely věnované PS a SNB a dobové filmové a fotografické propagační tvorbě. K shlédnutí byla až do 31. 10. 2015

23. 9.

- na návštěvu k Nezmarům dorazili na Malou scénu Paleček s Janíkem...

25. 9.

- pro změnu zahráli Nezmaři veřejnosti přímo na budějckém rynku...

26. 9.

- ve Švihově zahořel slavnostní oheň k 25. výročí T.O. Toulavá srdce...
- snahu o co nejlibější krmi v podobě čundráckáho guláše předváděli kamarádi na už 3. ročníku Trampského kotlíku... <https://www.youtube.com/watch?v=Id879JmF0S8>
- T.O. H sezvalo kamarády na 3. výroční oheň k Novému Městu nad Metují...
- 15. křesťanský trampský potlach proběhl tradičně na Kosařsku...
- 35. výroční oheň zapalovala také T.O. Modrá voda...

Stalo se...

28. 9.

- na státní svátek se opět Nezmaři navrátili na ten budějickej rynek

1. 10.

- hostoval Jarda Samson Lenk u jihočeského Sem Tamu v Týně n. Vltavou...

2. 10.

- Písně toulavejch bot aneb ozvěny Festivalu trampské písně, to byl název pořadu na který jste mohli vyrazit do tuňanské sokolovny v Brně a poslechnout si tu třeba Duhu, Přítav, Soumrak či BPT ze Zlína...

3.10.

- pětadvacet let od svého založení oslavila T.O. Jižní řeka velkým potlachem u hradu Louzek na pomezí jižních Čech a Rakouska...
- na lov kožešin jste mohli také už tradičně vyrazit s kamarády z HBC...

- nádherné počasí si určitě vychutnali i vodáci při zamykání Ohře – i když s vodním stavem už to bylo horší...
- a stejně tak i na Lužnici při již tradičním 36 „zamykání.“ Jako vždy se plulo těch 12 km ze Suchdola do Majdaleny a kdo chtěl, tak ještě dál. A struny k tomu prohráblí Country Life...
- V Josefově Huti, na osadní louce U křížku se sešli kamarádi, kteří přišli popřát STO Tuláci z Pavlovic k jejich 40. výročí...
- na říčce Smutné nedaleko Bechyně se konal přeložený potlach T.O. Černý bizon, který se nemohl konat v původním srpnovém termínu kvůli zákazu rozdělávání ohňů za tropických veder...

4. 10.

- New Rangers – Plavci, legendární folková a country skupina, koncertovali při příležitosti svého 50. výročí v DK Metropol v krajském City. Přivezli s sebou decentní multimediální vzpomínkový pořad, ve kterém zazněly nejen největší hity této formace, ale prostřednictvím videa a dobových fotek jste měli možnost sledovat, jak šel čas... včetně vzpomínání na Tondu Hájka a Milana Dufka. Současná sestava v čele s Mirkem Řihoškem ty slavné a už zlidovělé melodie vzala vskutku od podlahy – no, schválně jestli si ty songy ještě pamatujete: Zvony, Kinston Town, Rákosí, Jak dlouho tě znám, Král silnic, Vím vím, Láska, 500 mil, Bílá místa, Nápis křídou, Týden, Deštivá nálada, Colorado, Orchidej, Nos pro trable, Vina vína, Smutný psaní, Měsíc, Pole s bavlnou, o málo víc, Tulák i Zvedněte kotvy a nescházel ani Balíček karet s Mirkem Černým. Křtilo se tu i třetí CD, ale to už byla jen taková třešnička na narozeninovém dortu....

7. 10.

- Pouta - pardubická folková skupina, hrající příjemnou a lidskou muziku, která posluchače chytne za srdce, hostovala na Návštěvě u Nezmarů...

10. 10.

- už 11. výroční oheň uspořádali osadníci z Krásné divošky na svém kempu v Dolním Bousově...
- pokud jste milovníky vodních sportů nebo vodáky jen tak pro zábavu, stejně jste si neměli nechat ujít 13. ročník mezinárodního krumlovského maratonu. A lhostejno zda po celou sezomu obeplouváte jeden závod za druhým či se vezete ve starý čundrácký šarpii. Těch kategorií je vypsanych tolik, že se určitě do nějaký zaškatulkujete. Na řece je z toho pak sice pořádná tlačence, ale stojí za to. Už i proto, že na tuto akci je pouštěna voda z Lipna a tak to byla jedna z mála možností, jak si v letošním suchém roce tu řeku vychutnat. No a jen tak pro zajímavost a inspiraci třeba na příště.
<https://www.youtube.com/watch?v=4d9jn9dIPwI>

12. 10.

- koncertovali domácí Nezmaři v kostele ve Čtyřech Dvorech....

13. 10.

- tak trochu jubilejné kulaté mohlo být Setkání s trampskou písničkou – jak jsou zvané pravidelné měsíční sleziny SOČB...

17. 10.

- o 50. výročním ohni T.O. Jižní stopa už jste jistě lecos zaslechli či se s tím seznámili na předcházejících stránkách...
- jak bývá tradicí, vždy týden po Vodáckém maratonu probíhá i zamykání Vltavy. Letos jsme ale z Náhody těch lodí na řece moc neviděli. Snad proto, že se končilo ve Zlaté koruně. Ale já osobně bych třeba pokračoval v neděli dál...
- 25 let svého trvání oslavili i Thompsonovi vlci. Tak úžasně a netradičně postavené ohniště se málokde vidí. Projevili jsme interes a třeba si ještě někdy povíme, jak se to vlastně staví...

- přišla i pozvánka na „Žabí hody a zavírání kempu“ osady Kůrovci. Nelekejte se, v osadě žádní Francouzi nejsou a o co vlastně šlo najdete tady http://ivatygr.rajce.idnes.cz/Zabi_hody_-_zavirani_kempu_-_pousteni_draku

20. 10.

- zoufale narváno bylo na Trampský večer Blanice v kabaretu U Váňů v ČB. NENÍ DIVU, TENTOKRÁS SI Rosťa s Helenkou jako hosty pozvali Scarabeus – country skupinu pamatující nejen začátky Porty, ale i jejího držitele. A propó – vidět jste je mohli třeba při úvodních či závěrečných sekvencích jednotlivých dílů Dobrodružství šesti trampů...

• 22. 10.

- své budějické fanoušky přijel potěšit nestor české folkové písničky Franta Nedvěd . Druhá polovina populárního bratrského dua, tentokrát s vlastní kapelou Tiebreak hostovala v DK Metropol...
- Možná by se dalo říci, že jako předskokan mu posloužil Miki Ryvola, který jen o pár hodin dřív a pár metrů dál koncertoval v nahrávacím studiu českobudějovického rozhlasu. Stejný nával byl před ním na Cop, teď na něj a jistě za měsíc bude i na Wabiho Daňka...

24. 10.

- vzpomínkové setkání zorganizovali protivínští kamarádi na Campu Lišák. Po perfektním odpoledni v lese následoval stejně hezký večer při muzicírování v saloonu Blanice...
- a muziky jsme si užívali i na podzimním Notobraní na boršovském kempu Poslední štace, kam s „kufrem plným not“ tentokrát dorazil pražský Zlatý orel, písecký Kouř, bratři Thurkové i domácí Zlatá řeka. V režii SOČB to byl moc hezký hudební večer...

A CO BUDE? NA CO SE TĚŠIT?

Od 2. 11. do konce roku bude ku zhlédnutí výstava fotografií Helen Mašindové z protivínské Country Cihelny s názvem Fotomorgana. Vernisáž 6. 11. od 17:00 hodin. Helenka dělá moc zajímavé věci a tak byste si to v galerii Kaplanka (na náměstí) neměli nechat ujít...

Od 2. 11. v protivínské Galerii Kaplanka – infocentrum je do konce prosince 2015 instalována výstava „Petře, Ahoj!“ Vzpomínková výstava na kamaráda Žita - Petra Sládka.

4. 11. – vzhledem k protagonistům uvedeným na příložené pozvánce bude jistě i letošní brněnské Volání větru zajímavým hudebním počinem...

5. 12. zase začnou řídit čerti na Račím údolí u Křemže. Tradičně výborná akce. Pro letošní rok chystají pořadatelé i Knihu hříchů – tak už teď začněte sepsávat co, všechno ty vaše malý robátka vyvedly a Mikulášovi včas předejte.

6. – 8. 11. Trepové všech krajů

spojte se!... a přijďte na recesistický pochod 98. výročí VŘSR do Zajíčkova na trati z Horní Cerekve do „Pejšimova.“ Výstřel z Aurory se blíží, tak dost keců a už balte rance!

6. 11. v pátek pořádají rovněž tramské osady Skální orel a Weekend (v restauraci Formanka ve Vejprnicích) 26. vzpomínkovou zpívanou na kamarády,

kteří už nejsou mezi námi. Mimo jiné zahrají KUK z Plané, Bikers Band z Tachova a místní COW.

9. 11. startuje výstava Tramping na Blanensku v městské knihovně v Blansku. Pozor! Potrvá necelý měsíc!

7. 11. Šedivákův šlápcuk, již 15., pořádá C.M.C. (Marine corps) v Kališti. Sraz v sobotu v poledne na náměstí ve Švihově.

12. 11. Výroční koncert čtyř kapel a jejich hostů „PŮLSTOLETÍ ČESKÉ COUNTRY“ proběhne ve velké síle pražské Lucerny. A oslavovat se bude 50 let Greenhornů, 45 let Taxmenů, 40 let Fešáků 35 let Tučňáků ... takže to asi bude pořadnej nářez!

14. 11. propukne už 41. Kloboukový bál v Jindřiši u Jindřhradce. Zvou pořádající T.O.P. Kanadský vlk a kapela Country fotr.

14. 11. v protivínském kině festival amatérských a nezávislých tvůrců „Lenčík fest – Protivínský videofilm.“ Pořádá spolek Kocandáci na téma „Život kolem nás – Strípky a okamžiky úspěchaného světa.“ Více najdete na <http://protivinskyvideofilm.webnode.cz/lencik-fest-2015/>

21. 11. A pokud byste se málo vyhopsali, můžete přijet ještě o týden později do Holubova pod tou naší Fudžijamou – Kletí. Na tamním bále hraje známá Patrola.

25. 11. Na Návštěvu k Nezmarům má dorazit Semtex. Pokud to někdo nevyhodnotí jako poplašnou zprávu, tak by měl proběhnout i křest jejich nového CD „Dokud se umírá, ještě se „neumřelo.“

29. 11. v protivínské Galerii Kaplanka – infocentrum proběhne křest knihy „V Krajině s krajinou“ Petra „Žita“ Sládka. Články a příspěvky vyšlé v Protivínských listech vydává Městské kulturní středisko Protivín.

13. 12. Tuto adventní neděli pro změnu na Malou scénu zavítá plzeňský Cop. I ti představí své nové CD Tribute To Greenhorns.

... ono těch prosincových akcí bude určitě nepřeborné množství. Ať už to budou různé Mikulášské, vánoční, adventní, silvestrovské a kdovíjaké koncerty, osadní sleziny, setkání, trdlování atd., se kterými se roztrhne pytel, ale o nichž zatím k datu této uzávěrky informace nedorazily...

Tak zatím AHOJ a nenechte se tím předsvátečním šílenstvím vydušit.

Však víte, co na to platí. UTÉCT DO LESŮ!

